Як, ти дивиш так смутно? То соколі очі?
Так, небоже, не дивить сокіл на Підгір'ї.
А твій кучер, як Дунай, як орлове пір'є?
Так го німці остригли — і рости не хоче.

А личко ти чо зблідло? Що сльоза полоче?
Не кажи то нікому, бо не найдеш віри.
"Родився на Підгір'ї, ба і ріс в Підгір'ї! —
Скажуть люди. — В Підгір'ї смутку ся не хоче".

А яка ж бо то шата, що ти груди криє?
Така, як моя доля, що лице ми миє:
Тісна на моє серце і тісна на душу;

Бо моє серце, браття, сардаком ся крило,
Під бланев ся кохало, під ременем било...
Даруйте, жаль мня ломить, — перестати мушу.